

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **P. Č.**,zastoupeného JUDr. Jiřím Tvrdkem, advokátem se sídlem Praha 4, Semická 3292/6, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 16, za účasti osoby zúčastněné na řízení **Mgr. Ondřeje Flašky**, advokáta se sídlem České Budějovice, U Černé věže 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2011, č. j. 5 A 127/2010 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **nepřiznává.**

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Jiřímu Tvrdkovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 20. 4. 2009, č. j. 747/09, žalovaná zrušila své rozhodnutí ze dne 11. 3. 2009, jímž žalobci podle § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, určila advokáta Mgr. Ondřeje Flašku k poskytnutí právní služby. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Brně a domáhal se jeho zrušení. Krajský soud v Brně žalobu usnesením ze dne 12. 2. 2010 postoupil místně příslušnému Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 14. 3. 2011, č. j. 5 A 127/2010 – 58,

odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Usnesení městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž explicitně neodkázal na konkrétní zákonný důvod. Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem je tvrzen kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který jako jediný dopadá na případy přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se ochrany veřejného subjektivního práva nejprve domáhal žalobou před Okresním soudem v Českých Budějovicích (viz razítko tohoto soudu na žalobě ze dne 30. 4. 2009). Tato žaloba byla podána včas u místně a věcně nepříslušného soudu, toto řízení však nebylo ke dni tohoto podání skončeno; žaloba u Krajského soudu v Brně proto nemohla být podána opožděně. Stěžovatel městskému soudu vytkl, že neopodstatněně zapírá rozhodné skutečnosti, a proto je jeho usnesení nezákonné.

Žalovaná ve vyjádření v kasační stížnosti mimo jiné uvedla, že se zcela ztotožňuje s usnesením městského soudu a poukázala na možnost, že Okresní soud v Českých Budějovicích mohl stěžovatelovu žalobu, podanou u něj dne 30. 4. 2009, odmítnout postupem podle § 43 odst. 1, 2 občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o s. ř.“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud považuje za prokázané zjištění, že žalobou napadené rozhodnutí žalované ze dne 20. 4. 2009, č. j. 747/09, bylo stěžovateli doručeno dne 27. 4. 2009. To vyplývá z kopie oznámení o výsledku reklamačního řízení, resp. z kopie informace o zásilce, kterou pošta žalované poskytla na formuláři pro reklamační řízení; stěžovatel ostatně ani toto datum nerozporuje. Poslední den lhůty pro podání žaloby v této věci byl den 29. 6. 2009, neboť 27. 6. 2009 byla sobota a dle pravidel pro počítání lhůt, připadne-li poslední den lhůty na sobotu, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den (§ 40 odst. 3 s. ř. s.).

Z žalobního návrhu, datovaného stěžovatelem dne 6. 11. 2009, lze dovozovat, že se jedná o podání původně adresované a podané Okresnímu soudu v Českých Budějovicích, které je na rubu doplněno novým textem – stěžovatelovou argumentací, proč podle něj není návrh místně i věcně příslušnému správnímu soudu podáván opožděně a poukazoval na to, že Okresní soud v Českých Budějovicích neučinil od 30. 4. 2009 jediný úkon.

Městskému soudu v Praze lze především přisvědčit ohledně určení data podání žaloby. Na podacím razítku Krajského soudu v Brně je uvedeno datum 10. 11. 2009, obálka však není součástí spisu. Pokud samotný stěžovatel datoval své podání na den 6. 11. 2009, lze při nedostatku jiných důkazů považovat tento den za den podání žaloby; v pochybnostech tak bylo rozhodnuto ve prospěch stěžovatele. Pokud tedy byla žaloba podána (byť místně nepříslušnému) správnímu soudu až dne 6. 11. 2009, přičemž poslední den lhůty pro podání žaloby byl den 29. 6. 2009, nelze než v souladu se závěrem městského soudu konstatovat, že žaloba byla podána opožděně.

V daném případě přitom není možné aplikovat § 72 odst. 3 s. ř. s., podle kterého platí, že *jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.* V souladu s tímto ustanovením je zachována lhůta k druhému podání žaloby – byla-li žaloba prvním podáním doručena soudu věcně a místně nepříslušnému, tj. soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení – pokud žalobce na základě rozhodnutí tohoto soudu o zastavení řízení podá žalobu věcně a místně příslušnému soudu do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by v dané věci vydal Okresní soud v Českých Budějovicích usnesení o zastavení řízení (viz § 104b odst. 1 o. s. ř.), stěžovatel naopak v kasační stížnosti ze dne 5. 4. 2011 uvedl (bod 6) že „*později změněná žaloba, k níž byl OS* (zřejmě Okresní soud v Českých Budějovicích) *věcně příslušný, byla odmítnuta*“. Toto stěžovatelovo tvrzení rovněž svědčí ve prospěch závěru, že § 72 odst. 3 s. ř. s. nelze na daný případ aplikovat. Pokud stěžovatel podal u Okresního soudu v Českých Budějovicích žalobní návrh – což s ohledem na kopii podacího razítka tohoto soudu na žalobním návrhu podaného Krajskému soudu v Brně nelze zcela vyloučit – a jednalo-li by se o věcně totožnou věc, tj. žalobu proti nyní napadenému rozhodnutí žalované, byl dán důvod k postupu soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, jak jej předvídá § 104b odst. 1 o. s. ř., resp. § 72 odst. 3 s. ř. s. K takovému postupu však v daném případě zjevně nedošlo. Ostatně vyloučit nelze ani postup Okresního soudu v Českých Budějovicích podle § 43 odst. 1, 2 o. s. ř., jak na něj poukázala i žalovaná a i sám stěžovatel ve své kasační stížnost zmínkou o tom, že žaloba byla Okresním soudem v Českých Budějovicích odmítnuta.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; v tomto řízení Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Osoba zúčastněná na řízení pak ani nenavrhovala, aby jí soud přiznal právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Městský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) v částce 2 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát neprokázal (§ 14a téže vyhlášky), že by byl plátcem daně z přidané hodnoty, nepřiznal mu zdejší soud zvýšení odměny a náhrad podle zvláštních právních předpisů. Částka 2400 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu